

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן יונתן (יוני) אייל ז"ל

בן מרים ואלי

נולד בארה"ב

בתאריך י"ד באדר תשכ"ז, 24/2/1967

התגורר בירושלים

התגייס בינואר 1986

שרת בחיל התותחנים

נפל בעת שירותו

י"ב בסיוון תש"ן, 5/6/1990

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 11 שורה: 1 קבר: 4

הותיר אחריו הורים ושני אחים

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בן מרים ואלי. נולד ביום י"ד באדר תשכ"ז (24.2.1967) בעיר וושינגטון בארצות הברית, בעת שהות המשפחה שם עקב שליחות עיתונאית של האב, בן בכור להוריו. במלאת ליונתן (שכינוי החיבה שלו בפי בני המשפחה והחברים היה "יוני") שנתיים, שבה המשפחה לארץ אל מקום מגוריה בירושלים. יוני למד בבית-הספר היסודי 'בית הילד' והמשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה.

יוני היה ילד לבבי ובעל קסם אישי, שיצר קשרים חברתיים ענפים עם בני נוער מכל שדרות החברה. היה בעל נוכחות בולטת בכל מעגל חברתי שנקלע אליו. בזכות תכונות אלו ואחרות נבחר להשתתף בתכנית הטלוויזיה הפופולרית 'ריץ רץ'. היה בעל כושר מנהיגות טבעי ומודעות חברתית וציבורית מפותחת. היה פעיל בתנועת הצופים בשבט "מודיעין", תחילה כחניך ולאחר-מכן כמדריך וראש גדוד. יוני גדל בבית בעל זיקה לענייני ציבור ולפיכך ביקש להרחיב את ידיעותיו בהתמדה בכל הנוגע לחברה הישראלית. היו לו דעות מגובשות, שאותן נהג להשמיע בבטחה, אולם תמיד במתינות, הן מצד התוכן והן מצד הנימה. כמו-כן גילה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סובלנות וכבוד לדעותיהם של אחרים כאשר היו שונות משלו. היה צעיר בעל חוש אחריות הן בחוג המשפחה וביחסו לאחיו הצעירים ממנו - שאול והלל והן בתנועה ולאחר מכן במסגרת הצבאית.

יוני התגיס לשירות בצה"ל בחודש ינואר 1986 במסגרת גרעין נח"ל, שהתכוון להתיישב בהר עמשא. עבר קורס מ"כים ופיקד על כיתת טירונים. לאחר-מכן עבר קורס קצינים, שבסיומו הדריך בבית-הספר לקצינים. בהמשך, שירת ביחידת שדה מיוחדת ולאחר קורס קציני סיור שימש כקצין מבצעים. בתום שירות החובה המשיך לשרת בצבא הקבע, והגיע לתפקיד מפקד פלוגה ביחידת השדה המיוחדת. כחבר וכמפקד התייחס בהבנה וברגישות רבה לעמיתיו ולפקודיו. הוא נטל על עצמו משימות נוספות על-מנת להקל על בעלי המשפחות ששירתו עימו במסגרת שירות המילואים שלהם, מתוך התחשבות מיוחדת בהם.

יונתן נפל בעת שירותו ביום י"ב בסיוון תש"ן (5.6.1990) והובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. הניח הורים ושני אחים - שאול והלל. הוא הועלה לדרגת סרן לאחר מותו.

בדברי ההספד לזכרו ציין מפקדו את ייחודו של יוני במלים "ערכיות ומצויינות".

יונתן (יוני) אייל

יונתן (יוני) אייל נולד ב-24 בפברואר 1967 בעיר וושינגטון, ארה"ב, בעת שאביו עשה שם כשליחו של עתון "הארץ". שהיותו בן שנתיים חזרה המשפחה לארץ.

יונתן למד בבית הספר היסודי "בית הילד" בירושלים. השתתף בתכנית הילדים הפופולרית של הטלוויזיה "ריץ' רץ'". לאחר מכן למד בתיכון שליד האוניברסיטה. התגייס לצה"ל במסגרת גרעין נח"ל שהתכוון להתיישב בהר עמשא בנגב, בדרום הר חברון. יונתן יצא לקורס מכי"ם, היה מדריך טירונים ולאחר מכן יצא לקורס קצינים. תקופה מסוימת היה מדריך בבית הספר לקצינים (בה"ד 1). לאחר מכן הצטרף לאגד 214. סיים קורס קציני סיור ושימש קמב"ץ אגד 214. בתום תקופה של פחות משנה בתפקיד זה, מונה למפקד פלוגת טירונים של היחידה.

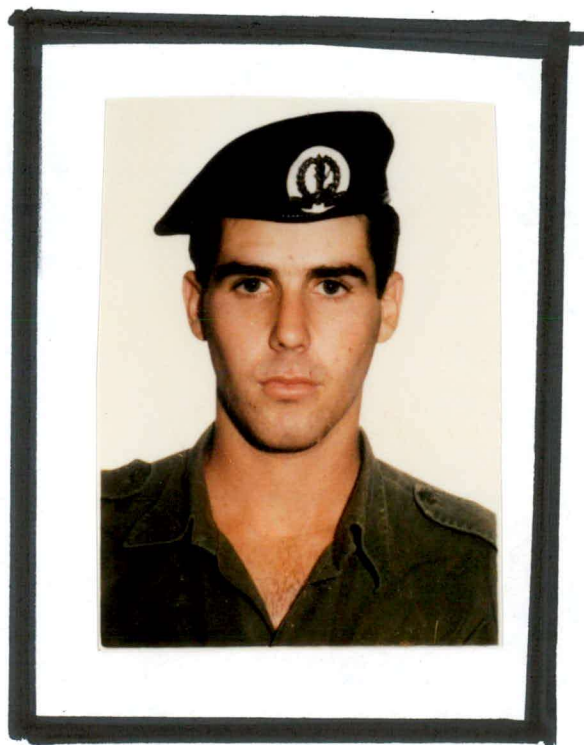
כבר מילדות ציין אותו קו אופי שבלט בו עוד יותר כאיש צעיר: קלות הליכותיו עם הבריות. אישיותו הלבבית, פתיחותו, הזדהותו עם הזולת ויופיו - הילכו קסם על כל הבאים במגע אתו. מעגל חבריו וחברותיו היה מגוון במיוחד: חברים מתנועת הנוער, חברים מבית הספר, חברים מן הצבא, חברים שהכיר באקראי ממקומות שונים בארץ ומשכבות חברתיות שונות. חרף הופעתו הקלילה, פיעמה בו הזדהות עם ערכי מוסר, חברה ולאום. מעולם לא נתפס לעמדה קיצונית או קנאית ותמיד חיפש את הטיעון בעד ונגד כדי להגיע למסקנה הסבירה, ההגיונית. בכל חברה בה התגודד וסבב היה תמיד דמות מרכזית וכולסת, השמיע את השקפותיו ודעותיו - ותמיד ידע וזכר כי יש לכבד דעות אחרות והשקפות שונות.

העובדה שגדל בבית בעל זיקה לענייני ציבור נתנה אותותיו כידע ובגישה. הוא עצמו אהב לשוחח עם חברים של הוריו - מישראל ומן התפוצות - ולהחליף עימם דעות ואבחנות על עניינים שברומו של העולם הישראלי והכללי. כאחיהם הבכור של שני אחיו הצעירים ממנו אך במעט, חש איזה אחרייות סמויה ותמיד הקרין את תחושת הבכור שאחיו צריכים ליטול ממנו עצמ והנהייה. תחושת האחרייות בלטה במיוחד כאשר כמפקד פלוגה נעשה אחראי בכיר לפלוגת טירונים.

בעת השבעה באה קבוצה של אנשי מילואים לניחום אבלים. הם סיפרו: "היינו עם יונתן בקורס קציני סיור. היו ביננו אנשי שירות חובה, קבע ומילואים. כמה מאיתנו כבר בעלי משפחות. על דעת עצמו כינס יונתן את כל הקצינים שאינם בעלי

משפחות ואמר: הואיל וישנם כך וכך קצינים שצריכים לצאת בשבתות הביתה,
נחלק אנו את התורנויות בינינו כדי לאפשר להם להיות עם משפחותיהם וילדיהם
הקטנים. את זאת לא נשכח לעולם".

ב-5 ביוני 1990 נהרג מאונת דרכים. מותו אירע כחודשיים לפני שחרורו
מצה"ל. נקבר בבית הקברות הצבאי בהר הרצל בירושלים.

קלע דוד

הספד לחבר

יוני. יונתן. בנו היקר, עלם חמודות

אפקז - פלוגה מהטובים והמצטיינים
שהקצינו, אפקז נערץ על פקודיו
אהוד וחבר לעמיתו ותקוות אפקזיו.

ללוות אותך בזרוב האחרונה ולהספידך
לא לזה "חלני
הכאה קשה קשה אנשוא והחלל שהותרת
לא הנקל יאלא.

לכל אדם ישנה תכונה הא"חזת אותו
הבולטת מכלל תכונותיו והעוברת בחוט
השני בכל פועלו.
כשנדרש את כמפקד היחידה לסכם
השברון לה את "חוזו של יוני
אואר זאת בשתי מילים ערכיות - ואצוניות.

ערכיות שמוצאה בעיקר מזרוב חיים
אחינוק מבית אבא ואמא - לערכים והתעצבות
ולנשיאה הנל - האחריות.
ערכיות - שכולנה אותך להסתך להקשתנו
להפאריק את שרותך כי היינו זקוקים לך.

קלע דוד

ואצולנות - ביחידה כאו שלנו אינה
 דבר של מה בכך בכל פועלך
 בכל המשימות שהצעת השארת את
 חותם האצולנות - חונכת אבית
 ועל ידי מפקדיך שהיננו איננו
 בלקסיקון המושגים שלך.

יננו - יננו נקטפו חייך הצעירים
 אבל אנו רואים אותך אלו - עיננו
 תוסס, רם, חבר, מפקד
 בשם היחידה ברצונך להביא תחומים
 למשפחה הפקדונם את הנכס
 בידינו אלא ראו הן בית ואסוף
 למדוד ותקווה.

יננו את מצדים לך בזרוב האחרונה
 בליבנו אותך נצור.

יהי זכרו ברזוך.

אלה גולי - האן
 דקד עילי -
 קלע דוד

דבר אל הצעירים

(על קברו של בני יונתן - ביום השבעה)

אני פונה אליך, בני יונתן, בגוף שני, נוכח, אף כי אני יודע שאינך שומע אותי. ואולי בכל זאת.

איננו משפחה עם יצר חשיפה. דברים שבמטבחנו, תרתי משמע, כי במטבח היו השיחות והצהודקים, מה שבמטבחנו איננו ענין לחוץ ולכיכר העיר.

אלא שבראותי כאן, לפני שבוע את המוני הצעירים והצעירות מתייפחים או חנוקים בגרונם, אני רוצה לדבר אליהם, להתחלק עימם. גם אתה, בינינו לבין עצמנו, לא סלדת מן הפומביות. כעין גילוי סודות מן החדר.

אמא, אמך. כאשר נשקת לה הוספת: האשה שבחיי. אני הערתי מן הצד: אדיפוס שמדיפוס. גמדי פעם, דוקא ברגעים שאמא שמינית נזפה, שמינית הביעה הסתייגות מענין זה או אחר, כמו, למשל, משחייתך החופשית בים החתיכומו - המסת אותה באיצולה של מאהב: את האשה שבחיי.

התחכמות-התחכמות והיה בזה גרעין. הבכור שלנו הוא המפונק בבנים. הגבר הצעיר, המ"פ, הקמב"ץ, המהלך בעולם כאילו שייך לו כנכס אישי - הוא בסך הכל ילד של אבא ואמא כפובן הפשוט של המלח.

שני אחיך שאול והלל. חיי הצבא עוד קירבו אתכם. גדלתם זה ליד זה וזה בתוך זה. יסות אחת של שלושת האחים. היית גא בהם, בכל אחד מהם, ודיברת על הצבא בסמכות. לא יכולתי שלא להגיב אלא בעוקצים המקובלים בשיחותינו: האם גם הרמטכ"ל ואלופיו מסייעים לך קצת בעבייני בשחון וצה"ל. מפני שהבנת שחוש הומור אמיתי הוא קודם כל לצחוק על חשבון עצמך.

~~השם~~ השם מוטי רוזן, אל"מ מוטי רוזן מפקד האגד, נהגה בביתנו בהערכה, באהדה, בהוקרה. סם דבר. סמעתי אותו כאן לפני שבוע. כך לא מדבר קולונל מצבא אחר. יש אל"מ ויש קולונל.

אחיך הדביקו לך את התואר יחצ"ן. הליכותיך עם הבריות. עם כולם. אתה, מצידך, לא ויתרת על מעמד הבכור - מרשה לעצמך להטיף, להשיא עצות לאחיך כמבין, בקי, רגיל ומנוסה.

והסבא. הסבא המפורסם בסבאיות מיוחדות; נדירה. לא סמא סתם. באנגלית היו כותבים זאת בקפיטל S, סמך גדולה. והדודה והדוד.

יונתן. ידעת? שאתה אתי. מזדהה עם דרכי, עם כיוון השקפותי. כמובן, שלא היה נגרע מקשרינו גם אם היית חולק. אבל חשתי בהסכמה ובהבנה לא מפני, או לא רק מפני שאני אבין, אלא מפני שכך הוא המערך הנפשי שלך. נגד קיצוניות וקנאות מכל סוג שהוא ובכל צד שהוא. מאבק בלתי מתעייף למען מיזוג חברתי וכור היתוך. וערכן של מילים כנשק. ושהכלל, ולמען הכלל מורכב גם מפרטים ולמען הפרט.

ושהציונות, הנבעטת גם מבית, היא בעצם תכנית האב לחיינו כאן, איננה מושג מופשט והיא תקפה בחיי יום-יום.

דיברנו בינינו על חלקם של יהודי העולם במדינה. הסכמת עם ההשקפה שמדינת ישראל שייכת לעם היהודי כולו ולא רק לאזרחיה. זה אינו מוכן מאליו. ויש כאלה שזה מרגיזם: מי הם היהודים בניכר שאינם משרתים בצבא שיתערבו בענייננו כאן וכו' וכו'. ואיך זה שאנו נוותר על ריבונותנו, לכאורה, בשל דעותיהם וביקורתם וכו' וכו'. חרף הנוחיות המחשבתית והרעיונית הכנת יחד עמי כי גורלנו מותנה בזיקה זו, ותמיד הרהרתי שמא אתה מתקשה להגן על עמדה זו במושבים של מתווכחים צעירים. אלה אנשים פתוחים ואינטליגנטים המבקשים להשתכנע בעזרת איזמל ההגיון. לא יתמטרו לשטיפות מוח של אלה המבקשים להיות להם דור מחוקק, המספק למענם את התשובה הנחרצת והיחידה אחת ולתמיד, בלי להניח להם, לרוקמי התכניות הצעירים, לחוות את החווייה החשובה של הנעורים: ספקות והתלבטות.

תחסר לי התמיכה החבויה הזו שלך.

חברין וחברותיך. אהבת שהם אהובים עלינו. לא רק מקובלים ורצויים.

אהובים.

בכל העולם אין נוצר כזה. "בי חוזר על סופרלטיב זהיר, שלא בהתרגשות
המעמד: בכל העולם אין אנשים צעירים כאלה.

אנו כאן לא הטובים. לא המצטיינים. אנו במפורש לא הכי הכי. אבל אין
בכל העולם גן עם פרחים כאלה. אנשים פתוחים, והפתיחות הנכונה, כבר נאמר, היא
הקנין האנושי היקר בכולם.

בשעתו המלצנו לך, אמא ואני, לקרוא את זכרונות אדריאנוס ואכן הספר
היה ליד מיטתך כמה שבועות. הוא מסתיים כך: "עד שעתו האחרונה נאהב אדריאנוס
באהבה אנושית. נפש קטנה, תועה, נעימה, חברה של גופייה שהיה מארחך, עומדת את
לרדת אל המקומות החוורים, הקשים והעירומים, שבהם יהיה עליך לוותר על שעשועי
העבר. נביטה נא יחדיו עוד רגע אחד בחופים המוכרים, בכל הדברים שבודאי לא
נשוב עוד לראותם... הבה ננסה לבוא אל המוות בעיניים פקוחות...". זהו סיומו
של הסיפור. והוא ואין הוא מובא בשום פנים ואופן, כמקבילה אפילו רחוקה, אלא
כמילים של סופרת חכמה על איש לגמרי אחר בזמן לגמרי אחר ובהקשר לגמרי אחר.
על האיש שעלץ על שלא היה אנוס לעבור את דרך היטורים של הזיקנה. אתה זקן כבוד
לא תהיה. וכאשר חבריך וחברותיך, ילבין שערם, יתקמט עורם, ייסדק קולם - אתה
לעולם עלם צעיר ויפה וחייכן וקל תנועה.

"תקשיב, אבא" אתה אומר לי, שרוע במנוחה נכונה, "מה אתה מציק לאנשים
הטובים כאן בענין שבינך לביני וביני לבינך".

"לא, אתה תקשיב", אני אומר, כמעט קוטע אותך. ואתה מוותר.

איך פניתי אליך לעמים קרובות במילים התנכיות הנמלצות: בכורי יונתן
וראשית אוני. הלא, בעצם, כבר לא נתחכם יותר מפני שאתה מת.

ועוד עניין, כדברים אליך, ולא חס וחלילה כבעלי זכות יתר של מוכי
צער. דברים מפוכחים שדיברנו עליהם בחיך - אתה ואני, אני ואתה. עתידה של
המדינה מסור בידי דורך. לא שאנו נתפרקנו מאחריות. לא ולא. אבל אני מתכוון
כי דורך נושא באחריות בגוף ובנפש. ולכן אתם ראויים שמחשבי החישובים למענכם

- יהיו אשר יהיו - ישחקו על לוח השחמט הרואה מהלכים קדימה. ולא על לוח השש
בש, הנוקט בצעד הבא לפי הפור שנפל מן הקוביה. יראת כבוד בפני המציאות!

בשעת חצות, ביום הראשון לשבעה, אמר שאול אחיך כי חיי הבית צריכים
לזרום בדרך נורמלית. כך יהיה! ודאי שכך יהיה. בני המשפחה יצחקו, יעבדו
כדי לעבוד ולא כדי לשכוח. החיים יזרמו בנתיביהם השונים אם כי הזמן לא
ישכיח. אנו נעשה את כל מה שאמורים היינו לעשות שלא בהעדרך - ונעשה זאת
בהעדרך. ואחיך ידע להעיר: זכרון שביום שישי, במקום שלושה יגיעו שניים. נקטע
אבר מאברינו.

הכל יימשך כרגיל. לא כהצהרת כוונות אלא כהבטחה לך. כפי שנהוג לומר
בעיתות כאלה: כך אתה היית רוצה.

אנו פונים להמשך הדרך במסלול של חיים רגילים ומלאים.

כמובן שזה קשה. הדמעות, רטובות ויבשות, הן דמעות וצריך לבכות. הדרך
לא תשובה מנתיבה, וכך יהיה במידת האפשר בדרך הטבע ולא בכפייה ולא בהדחקה.
ומעל כל אלה - כולנו נתגעגע אליך. כולם. בני הבית וכל החברים והחברות
והנשים והגברים שריפרו אותך באהבה.

כבר עכשו אנו מתגעגעים ועם הגעגועים אליך במשיך לחיות.
עד כאן יונתן. כמעט רציתי לומר לך: תודה על הקשבתך.
אתה נשאר כאן, וזכרך עימנו תמיד ובכל מקום.

דברים שנאמרו בטקס פתיחת חדר הנצחה לחללי עוצבת קלע דוד

זוהי יומרה לדבר בשם מפחות שכולות, הורים שכולים - כשם ציבורי.
את הסיבה תוכלו למצוא במשפט שפותח את אנה קרנינה של טולסטוי: "משפחות
מאוסות כולן דומות זו לזו; כל משפחה אומללה, הרי היא אומללה בדרך
מיוחדת משלה".

אני יודע כי אני מייצג כאן את צער העולם, את הצלקת שלעולם לא
תגלית: חסרוננו של בן או אח או קרוב משפחה. אין מכה קטה מזו.

הואיל ונתקקסתי לומר כמה מילים, אעשה זאת בדחילו ורחימו. מעמדי
זכרון הם מלכודת לביסוחים של מטבעות לשון הסרות משמעות. השכול יוצר
דיסטנס (מרחק) לא רצוי בין המשפחות השלמות למשפחות הקטועות, השבורות.
בכל זאת אנסה לדבר אל אלה ואל אלה כישות אחת.

בתחילה, אני רוצה להודות לאגד - למפקדו, לקציניו ולחייליו על
שהקדיש הדר הנצחה זה כהוקרה ליקרים לנו. זה"ל הוא שט כטפחה אבל מורן
ומיתר הוא שם פרטי. כאן הכל קטן יותר, אינטימי יותר, מספחתי יותר.

גאות יחידה אינה רק בהישגיה, בכמותה, בתחכום נסקה. עיקרה
בחייליה, באנשיה - באדם. אך היא נסענת גם על מתיה, חלליה - בחינת
אילן היוחסין שלה, המוניטין של מי שפעם ענדו את תגיה וסמליה - שהיו
פרחים בגנה. בגן הזה פרחים אינם נובלים. הם נקטפים. פרחים שזה עתה
נפתחו ולא ניתן להם לבשם את החיים ולהתבשם מן החיים.

לזכרם של אהובינו המתים שאינם איתנו נקדיש את דברינו על החיים.

אנו אומה של פליטים ידועי סבל ושרידי אסונות, החייה כאן - מאז
נשעה ^{ה'31} ~~ה'31~~ כאן את רגלה - במצב של מלחמה כלתי פוסקת, במצור מתמשך
ובמאבק אלים רצוף.

את המעמסה הזו, השוחקת, המעייפת - נושאים על כתפיהם אנשים
צעירים. זהו זן שצומח בארץ זו שאין כמוהו בעולם. אנו מוקפים בהם כאן.

לפני כמה ימים פרש מתפקידו מפקד של יחידה מובחרת בצה"ל בנטלו
אחריות לאסון שאירע לשני חיילים ביחידה שמתו בעת אמונים.
איש זה, ע. קראו לו בעתונים אמר לפני חודש לבן שלנו, אחיו של הלל,
בהקשר מסויים ואחר ובענין מסויים ואחר כי אינו יכול להסתכל בעיניים של
אם ששכלה את בנה.

אל תאמינו איפוא בפולחן הקשיחות שניסו לשפח או שהמצוקה מצמיחה.
נכון! תמיד אורבת לפתחנו הסכנה של התבהמות ואסימות. אבל אדרבה, הדראמה
כאן בישראל היא גם מאבקנו נגד סכנות אלה, והצעירים שלנו הם תוצאותיו של
מבחן זה.

משה דיין אמר פעם כי המוות כאשר הוא שיא הלחימה איננו חידלון של
החיים אלא ביטויים במלוא עוצמתם... תוצאותיו הן ציבוריות, לאומיות,
היסטוריות אבל נושאו הוא היחיד... האדם הולך לקרב, משום שהוא, אישית,
איננו רוצה להיכנע, אינו רוצה להיות מובס; הוא רוצה ללחום... על תוכן
חייו, ועמות הוא רק הביטוי העליון של מאבקו". דיין לא היה איש מליצות
והוא בילה רבות בחברת לוחמים שחיו בצל המוות אבל דבר זה, אמר, לא ^{האפיל} ~~האפיל~~
על חייהם ולא טבע בהם חותמת תוגה. להיפך נסוכה בהם עוצמת חיים אדירה
ועוצמת החיים היא שעושה אותם ללוחמים".

ישראל מדגימה יותר מכל ארץ אחרת את השפעת הגומלין המפרה שבין
אתגר לתגובה. ההסטוריון ארנולד טוינבוי, שיש לנו חשבון פרטי-לאומי איתו
בענין אחר, ראה בגירויים אלה תרומה לצמיחתה של תרבות. אנו היינו רוצים
בגירויים אחרים והיינו רוצים לעמוד מול אתגר אחר. לעמוד מול אתגר החיים
הנוראיים. זו השאיפה של כולנו.

ועם מה שפתחתי אסיים: אין שעה ביום, אין יום בשבוע, אין שבוע בחודש
שזכרו של הבן, האח, הנכד, החבר, אינו עולה וחוזר ועולה. אנו משפחות
נכות. נגדע אבר מאברינו. אבל אל נאמר חרב עלינו עולמנו. גם זהו טעמה
של הנצחה זו.

יִרְבֵּי... יִרְבֵּי אֲיִבָּנוּ עִימָנוּ שְׁנֵה תְּמִימָה.

אלי, אביו של יוני, הפנה את תשומת ליבי למשפט הפתיחה בספרו של טולסטוי: "אנה קרנינה" וכך כותב הסופר: "משפחות מאושרות כולן דומות זו לזו; כל משפחה אומללה דרי היא אומללה בדרך מיוחדת משלה".

משפחתו של יוני, אשר אני מרגיש כחלק ממנה, איננה משפחה אומללה.
משפחתו של יוני מתמודדת עם אובדנו בדרך מיוחדת משלה. מרים אלי
והבנים שאול והלל הם שעודדו אותנו החברים, הם שהראו לנו את הדרך
המיוחדת להתמודד עם האובדן. השיחות הגלויות על יוני, הפתיחות
והבעת הגעגועים כל אלה מאפינים את דרכה המיוחדת של המשפחה
בהתמודדות היום יומית עם אובדנו. כל אלה הם שכיוונו אותנו,
החברים, בהתמודדות זו.

יוני היה דמות מרכזית במשפחה, האח הבכור, המדריך והמכוון את
אחיו הצעירים, מגן עליהם ומשמש להם דוגמה במעשיו. אין להתפלא
ששאול והלל ממשיכים את דרכו בעיסוקיהם בצבא.

יוני לא השפיע רק על אחיו, יוני השפיע על כולנו. הדרכה,
התנדבות, אחריות, עליצות, הרפתקנות והעיקר הקרנת אהבה וחמימות.

לא מתאים ליוני למות...

באחד משיוולנו לדרום כשאנו שוחים באחד המעיינות לפתע יוני נעלם
עם מכוניתו. רטובים ורועדים, כועסים ומקללים את יוני ישבנו חסרי
אונים כשעיקר השירחה נסבה כמובן עליו. לפתע הופיע יוני מאחורי
שיח כשאנחנו מופתעים והמומים. זהו יוני, נעלם וחוזר במפתיע.

לא מתאים ליוני למות. מתאים ליוני "לעבוד" עלינו, להעלם ולחזור.

27/5/91

למשפחה
א"ל

27/5
ס' ר' 12